

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6CoPr/5/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1216203750
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Murgaš
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1216203750.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Murgaša a členov senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a Mgr. Jany Janics Bajánkovej v právnej veci žalobcu: B.. F. L., Z.. XX .X. XXXX, B. R.. Q. P. X, A., zast. advokátom JUDr. Ivanom Jánošíkom, Klincová 35, Bratislava proti žalovanému: Letové prevádzkové služby Slovenskej republiky, š. p., Ivánska cesta 93, Bratislava, IČO: 35778458, zast. AK SOUKENÍK - ŠTRPKA, s. r. o., ul. Šoltésovej 14, Bratislava, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II z 23. septembra 2019 č. k. 21Cpr/1/2016-265, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie sa **p o t v r d z u j e** .

Žalovanému sa priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti výpovede, ktorú mu dal žalovaný listom z 27. 11. 2015 podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zák. práce. Žalovanému súd prvej inštancie priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca pracoval u žalovaného na základe pracovnej zmluvy Č.. XX/XX zo 7.8.2012 na pozícii radarový riadiaci letovej prevádzky. Na výkon dohodnutého druhu práce bol žalobca povinný splniť požiadavky podľa Nariadenia komisie EÚ č. 805/2011, ktorým sa ustanovujú podrobné pravidlá udeľovania preukazov spôsobilosti a niektorých osvedčení riadiacich letovej prevádzky podľa nariadenia EES č. 216/2008, predpisu ESARR5 a riadiacich dokumentov zamestnávateľa a absolvovať výcvik, vykonať odbornú a teoretickú skúšku a tým získať preukaz spôsobilosti riadiaceho letovej prevádzky s kvalifikáciou radarový riadiaci letovej prevádzky. Keďže žalobca nedokázal úspešne zložiť právnymi predpismi požadovanú odbornú skúšku na Leteckom úrade SR, žalovaný mu ponúkol inú pre neho vhodnú pracovnú pozíciu pseudopilota. Dňa 27.8.2014 uzavreli strany dohodu o zmene pracovnej zmluvy O. Č.. XX/XX, na základe ktorej došlo od 1.9.2014 k zmene dohodnutého druhu práce z pozície radarový riadiaci letovej prevádzky na pozíciu pseudopilot a pracovný pomer sa zmenil na pracovný pomer na dobu určitú a to do 31.12.2014. Túto pracovnú pozíciu žalobca vykonával v organizačnom útvere Výcvikové stredisko, v ktorom boli zriadené 2 pracovné miesta pseudopilota. Dňa 3.12.2014 strany uzavreli dohodu o zmene pracovnej zmluvy O. Č.. XX/XX, ktorou sa pracovný pomer žalobcu zmenil na pracovný pomer uzavretý na dobu neurčitú. Dňa 9.11.2015 sa uskutočnila operatívna porada vedenia žalovaného č. 11/2015, na ktorej riaditeľ žalovaného rozhodol o organizačnej zmene - znížení stavu zamestnancov od 1.1.2016. Podľa Plánu zamestnancov Letových prevádzkových služieb SR (LPS), š. p. od 1.9.2015

vo Výcvikovom stredisku bolo zamestnaných 12 zamestnancov a na pozícii pseudopilota boli vedení 2 zamestnanci. V zmysle rozhodnutia riaditeľa žalovaného č. 1/2015 z 9.11.2015 o organizačnej zmene došlo k celkovému zníženiu počtu pracovných miest u žalovaného o 12 pracovných miest. Predmetné rozhodnutie sa týkalo aj Výcvikového strediska, t. j. útvaru, kde bol zaradený žalobca, kde došlo v porovnaní s plánom zamestnancov na rok 2015 k zníženiu pracovných miest o 1 pracovné miesto, teda pracovné miesto žalobcu. Podľa Plánu zamestnancov LPS SR, š. p. od 1.1.2016 vo Výcvikovom stredisku bolo zamestnaných 11 zamestnancov. Na pozícii pseudopilota je vedený 1 zamestnanec. Uvedený plán bol prerokovaný na vyššie spomenutej operatívnej porade vedenia podniku dňa 9.11.2015 a schválený riaditeľom žalovaného. Dňa 27.11.2015 zástupcovia zamestnancov (Združenie riadiacich letovej prevádzky SR) prerokovali so žalovaným skončenie pracovného pomeru so žalobcom. Dňa 27.11.2015 bol žalobcovi doručený list žalovaného, ktorým žalovaný dal žalobcovi výpoveď z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zák. práce. Dňa 20.1.2016 (teda ešte pred skončením 2 - mesačnej výpovednej doby) žalovaný oznámil žalobcovi, že z dôvodu zrušenia žalobcovho pracovného miesta od 1.1.2016 a z dôvodu, že žalovaný nemá žiadnu prácu, ktorú by mu ďalej prideloval, netrvá na prítomnosti žalobcu na pracovisku. Keďže do 31.1.2016 žalobca nemôže vykonávať prácu pre prekážky na strane žalovaného, ten mu za toto obdobie poskytne náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku. Toto oznámenie žalobca prevzal dňa 20.1.2016.

3. Z tohto skutkového stavu súd prvej inštancie vyvodil záver, že žaloba nie je dôvodná. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol: „V konaní nebolo sporné, že žalobca bol u žalovaného zamestnaný na pozícii pseudopilot, pričom tento pracovnoprávny vzťah bol ukončený výpoveďou zo dňa 27.11.2015. Na základe rozhodnutia o organizačných zmenách došlo u žalovaného, ako u zamestnávateľa žalobcu, k celkovému zníženiu počtu pracovných miest o 12, medzi ktorými bolo aj pracovné miesto žalobcu. Po tejto zmene ostala u žalovaného už len jedna pozícia pseudopilota. Uvedené organizačné zmeny nadobudli účinnosť dňa 1.1.2016. Žalovaný skončenie pracovného pomeru prerokoval so žalobcom ako aj so zástupcami zamestnancov, a to dňa 18.11.2015 resp., 27.11.2015. Vzhľadom na uvedené žalovaný pracovný pomer so žalobcom ukončil výpoveďou zo dňa 27.11.2015, ktorá bola žalobcovi doručená v ten istý deň. 2 - mesačná výpovedná doba začala plynúť začiatkom mesiaca december a skončila dňa 31.1.2016. Žalobca v konaní namietal, že jeho pracovné miesto nezaniklo k 1.1.2016 a vo funkcii pseudopilot pracoval aj po 1.1.2016, avšak toto tvrdenie ničím nepodložil. Na druhej strane žalovaný toto tvrdenie vyvrátil skutočnosťou, že žalobca v období od 1.1.2016 do 10.1.2016 čerpal 2 dni dovolenku, pričom ďalšie 2 dni nevykonával prácu z dôvodu prekážok na strane zamestnanca. Žalobca bol síce v predmetnom období prítomný na pracovisku, avšak nebol poverený žiadnymi pracovnými úlohami. Súd má z vykonaného dokazovania za jednoznačne preukázané, že žalovaný postupoval v súlade so Zákonníkom práce. Organizačnými zmenami došlo k zníženiu počtu zamestnancov aj v útvaru výcvikového strediska na pozícii pseudopilot, kde došlo k zredukovaniu počtu pozícií z dvoch na jednu. Žalovaný skončenie pracovného pomeru prerokoval so žalobcom samotným ako aj so zástupcami zamestnancov. Nakoľko žalobca nesúhlasil so skončením pracovného pomeru dohodou, žalovaný pristúpil k výpovedi z dôvodu jeho nadbytočnosti. Žalovaný nemal možnosť žalobcu ďalej zamestnávať, ani túto pozíciu neobsadil novým zamestnancom. Skutočnosť, že žalobca bol počas plynutia výpovednej doby prítomný na pracovisku, nemožno v žiadnom prípade považovať za dôvod neplatnosti výpovede alebo za prípadnú nenadbytočnosť žalobcu. Samotná prítomnosť zamestnanca na pracovisku počas výpovednej doby nezakladá neplatnosť výpovede, ani nespôsobuje obnovenie zrušenej pracovnej pozície. Žalobca v konaní nepreukázal, že by mu žalovaný prideloval prácu počas plynutia výpovednej doby. Pracovný pomer bol pre nadbytočnosť žalobcu žalovaným skončený riadne a v súlade s platnou právnou úpravou. K novej prítomnosti žalobcu na pracovisku aj počas výpovednej lehoty súd má za to, že pridelovanie práce žalobcovi podľa pracovnej zmluvy v priebehu výpovednej lehoty je povinnosťou žalovaného zo stále existujúceho pracovného pomeru a nevylučovalo nadbytočnosť žalobcu, ktorá mala nastať až zavŕšením organizačných zmien (v konaní však nebolo preukázané ani pridelovanie takejto práce počas výpovednej lehoty - žalobca bol iba prítomný na pracovisku a aj to iba pár dní). Pokiaľ žalobca dôvodil, že „k organizačnej zmene nedošlo, dokonca žalovaný neprestal realizovať činnosti, na ktoré využíval žalobcu a ktoré označoval ako pseudopilot, práve naopak, od januára 2016 došlo k nárastu osôb, ktoré činnosti pseudopilota vykonávali“, tak súd naznačeným smerom uvádza, že rozviazanie pracovného pomeru výpoveďou pre nadbytočnosť pracovníka nie je podmienené absolútnym znížením počtu pracovníkov, naopak môže k nemu dôjsť aj pri zvyšovaní počtu pracovníkov; organizácii nezáleží totiž len na počte pracovníkov, ale tiež na ich zložení z hľadiska profesií a kvalifikácie. Pre danú vec je preto tento argument neopodstatnený. Platnosť výpovede danej organizáciou z dôvodu § 63 ods. 1 písm. b)

Zákonníka práce nie je podmienená absolútnym znížením počtu pracovníkov. Nie je vylúčené, aby pri nedostatku pracovníkov určitého povolania organizácia prijala ďalších pracovníkov. Zvýšenie počtu zamestnancov v danej pozícii však v konaní taktiež nebolo preukázané. Tu je potrebné tiež poukázať na výpoveď svedka L. X., ktorý uviedol, že „toto pracovné miesto žalobcu nebolo doposiaľ obnovené“. Taktiež je vhodné poukázať na výpovede svedkov, ktorí argumentáciu žalobcu v plnom rozsahu vyvrátili. Odvolací súd súdu prvej inštancie vytkol, že sa nezaoberal tým, či žalovaný nemal možnosť žalobcu ďalej zamestnávať a to ani na kratší pracovný čas v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce, resp. či žalovaný žalobcovi ponúkol inú pre neho vhodnú prácu. Odkázaním na výpovede svedkov a napokon i vyjadrení samotných strán (aj žalobcu) je preukázané, že žalovaný ponúkol žalobcovi možnosť práce, avšak tú žalobca odmietol. Žalobca nepreukázal, že by žalovaný postupoval v rozpore s platnou právnou úpravou SR i v tomto smere ustálenou judikatúrou. Zisteným skutkovým stavom i výpoveďami svedkov má súd za opätovne nepreukázané skutočnosti, ktoré žalobca v konaní tvrdil a z ktorých odvíjal opodstatnenosť svojho nároku - žaloby.“ S poukazom na tieto závery súd prvej inštancie žalobu zamietol.

4. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

5. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie alebo aby ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Poukázal na to, že funkciu pseudopilota vykonával aj po 1.1.2016, teda počas výpovednej doby. Až dňa 20.1.2016 mu žalovaný doručil oznam, že pre neho nemá prácu a že mu bude poskytovať náhradu mzdy. Ďalej žalobca v odvolaní namietol, že žalovaný postupoval v rozpore s čl. 2 Zák. práce a teda práva a povinnosti z pracovnoprávneho vzťahu zneužil na škodu žalobcu. Napokon žalobca v odvolaní vytkol súdu prvej inštancie, že porušil jeho právo na spravodlivý proces. V tejto súvislosti žalobca poukázal na to, že jeho právny zástupca požiadal o odročenie pojednávania stanoveného na termín 23.9.2019 z dôvodu svojej práceneschopnosti. Súd prvej inštancie napriek tomu vo veci dňa 23.9.2019 pojednával v neprítomnosti právneho zástupcu žalobcu a na tomto pojednávaní vyniesol napadnutý rozsudok. Odvolanie čo do výroku o nároku na náhradu trov konania žalobca odôvodnil tým, že žalovaný nepochybne zamestnáva osoby s právnickým vzdelaním a preto za účelne vynaložené trovy konania nemožno považovať trovy spojené s advokátskym zastúpením žalovaného.

6. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil. Uviedol, že žalobca sa počas plynutia výpovednej doby a to do 20.1.2016 síce zdržiaval v miestnosti s vežovým a radarovým simulátorom, to však neznamená, že vykonával funkciu pseudopilota. Žalovaný mu žiadne pracovné úlohy nepridieval a žalobca preto ani žiadne pracovné úlohy nevykonával, čo vyplýva aj z výpovede svedkyne D.. L. J..

7. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal dovolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

8. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu, na jeho základe zistil správne skutkový stav veci a túto po právnej stránke správne posúdil. Žalobcovi sa prostredníctvom odvolania nepodarilo spochybniť správnosť napadnutého rozsudku.

9. K odvolacej argumentácii žalobcu odvolací súd uvádza, že pracovný pomer zamestnanca, s ktorým bol skončený pracovný pomer výpoveďou, sa končí až uplynutím výpovednej doby. To znamená, že až do uplynutia výpovednej doby je zamestnanec povinný byť na pracovisku a plniť pracovné úlohy podľa pokynov zamestnávateľa a ten je súčasne povinný zamestnanca do skočenia výpovednej doby zamestnávať a pridelať mu teda prácu a platiť mu za vykonanú prácu mzdu. V prejednávanej veci žalobca tvrdil, že žalovaný mu aj po 1.1.2016, teda počas plynutia výpovednej doby, pridieval prácu pseudopilota a z toho vyvodzoval, že sa pre žalovaného nestal nadbytočným. K tomu odvolací súd poznamenáva, že tvrdenia žalobcu o tom, že aj po 1.1.2016 mu žalovaný pridieval prácu spojenú s výkonom funkcie pseudopilota, nebolo v konaní ničím preukázané a zostalo teda iba v rovine tvrdenia. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na výpovede svedkov D.. L. J. T. L. X. na pojednávaní dňa 23.9.2019. Z výpovede týchto svedkov vyplýva celkom jednoznačne, že do 10.1.2016 sa žalobca v práci nezdržiaval a po tomto termíne mu práca pseudopilota nebola pridelaťovaná. Odvolací súd v tejto súvislosti

dodáva, že aj keby žalovaný v období od 10.1.2016 do skončenia výpovednej doby prideloval žalobcovi prácu pseudopilota, neznamenalo by to bez ďalšieho, že nie je pre žalovaného nadbytočný.

10. Zo spisu vyplýva, že súd prvej inštancie vo veci pojednával dňa 26.4.2019 a toto pojednávanie odročil na termín 17.6.2019 za účelom výsluchu svedkov D.. L. J.H. a L. X.. Právny zástupca žalobcu podaním z 12.6.2019 (č. I. 243) požiadal súd prvej inštancie o odročenie tohto pojednávania z dôvodu práceneschopnosti žalobcu. Súd prvej inštancie preto zrušil termín pojednávania stanovený na dátum 17.6.2019 a vytýčil ďalší termín pojednávania na deň 23.9.2019. Zrušenie pojednávania vytýčeného na termín 17.6.2019 a predvolanie na pojednávanie stanovené na termín 23.9.2019 bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené dňa 13.6.2019 (viď č. I. 248). Právny zástupca žalobcu podaním z 19.9.2019 doručeným súdu prvej inštancie dňa 23.9.2019 (č. I. 252) požiadal o odročenie pojednávania vytýčeného na termín 23.9.2019 z dôvodu svojej práceneschopnosti s tým, že klient - žalobca nesúhlasí s tým, aby si právny zástupca žalobcu za seba ustanovil zástupcu. K tomuto podaniu právny zástupca žalobcu pripojil potvrdenie o dočasnej PN, podľa ktorého bol PN od 25.6.2019. Súd prvej inštancie dňa 23.9.2019 vo veci pojednával v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu, na tomto pojednávaní vypočul svedkov D.. L. J. T. L. X. a vyniesol napadnutý rozsudok (viď zápisnica o pojednávaní z 23.9.2019 na č. I. 257).

11. Odvolací súd je toho názoru, že súd prvej inštancie nepochybil, keď dňa 23.9.2019 pojednával v neprítomnosti právneho zástupcu žalobcu a samotného žalobcu. Treba totiž vziať do úvahy celkové okolnosti veci. Právnomu zástupcovi žalobcu bolo dňa 13.6.2019 doručené oznámenie súdu prvej inštancie o tom, že termín pojednávania vytýčený na dátum 17.6.2019 sa ruší a súčasne mu toho istého dňa bolo doručené predvolanie na pojednávanie vytýčené na termín 23.9.2019. Právny zástupca žalobcu mal teda dostatočný časový priestor na to, aby svoju neúčast' na tomto pojednávaní oznámil súdu prvej inštancie včas a aby včas požiadal aj o odročenie tohto pojednávania. Urobil tak však až dňa 23.9.2019, teda až v deň pojednávania. Právny zástupca žalobcu teda neoznámil súdu prvej inštancie bezodkladne dôvod odročenia pojednávania, čím porušil ust. § 183 ods. 3 C.s.p. Logicky potom súd prvej inštancie nemohol prijať opatrenia súvisiace so zmenou termínu tohto pojednávania tak, aby nedošlo v konaní k prieťahom. Pritom právny zástupca žalobcu bol PN už od 25.6.2019 a vzhľadom na to nepochybne mal možnosť oznámiť svoju neúčast' na pojednávaní vytýčenom na termín 23.9.2019 v čase, ktorý by súdu prvej inštancie umožnil zrušenie tohto termínu pojednávania a stanovenie nového termínu pojednávania. Zo všetkých týchto dôvodov považuje odvolací súd správanie sa právneho zástupcu žalobcu za zámernú procesnú obštrukciu sledujúcu nedôvodné predlžovanie konania.

12. K odvolacej námietke žalobcu, že žalovaný zneužil výkon práv a povinností s predmetného pracovnoprávneho vzťahu tým, že „vytvoril zdanie organizačnej zmeny“ odvolací súd uvádza, že samotný žalobca toto tvrdenie v odvolaní nekonkretizoval v tom zmysle, že nevysvetlil, prečo malo ísť iba o „zdanie“ organizačnej zmeny a na akom základe dospel k tomuto záveru, resp. čím je tento názor žalobcu podložený. Odvolací súd preto nevidí dôvod, prečo by mal tomuto odvolaciemu dôvodu venovať pozornosť. Napriek tomu však odvolací súd poukazuje na to, že v konaní bola preukázaná existencia organizačnej zmeny, v súvislosti s ktorou sa žalobca stal pre žalovaného nadbytočným. V tomto ohľade odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku a tiež na ods. 2., 3. tohto rozsudku odvolacieho súdu.

13. Odvolanie žalobcu nie je dôvodné ani pokiaľ ide o výrok o nároku na náhradu trov konania. Odvolací súd je totiž toho názoru, že by bolo v rozpore s ust. § 89 C.s.p. a v rozpore s princípom rovnosti strán konania, ak by žalovaný, ktorý mal v spore úspech, musel znášať trovy konania oba preto, že sám zamestnáva osoby s právnickým vzdelaním. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na právny názor Najvyššieho súdu SR vyjadrený v jeho uznesení z 19.7.2012 sp.zn. 7 Cdo 93/2012. Súd prvej inštancie teda rozhodol správne, keď úspešnému žalovanému priznal v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu.

14. Z týchto dôvodov odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil výrok napadnutého rozsudku vo veci samej, ako aj výrok napadnutého rozsudku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. a úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

16. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne / dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).